

Napfogyatkozás Kínában

A 2009-es év legjelentősebb eseményének megfigyelésére indultunk útnak Kínába. A távcsövek és műszerek már sokszor ki voltak próbálva, a megfigyelés menetét már szinte fejből tudtuk. Két csoportban indultunk Shanghajba, majd folytattuk utunkat Hainingba. Ebben a városban foglaltunk szállást, mivel itt 5 perc 50 másodpercig tartott az jelenség. A napfogyatkozás megfigyelésén kívül egy kicsit bepillantottunk a kínaiak világába is.

Utunk Bécsben kezdődött, ahonnan egy Airbusszal sikerült nagy vihar közepette felszállnunk. Eléggé megijesztett a felszállás, ugyanis ilyen nagy légörvényben még nem volt részem. A moszkvai repülőtéren hozánk szegődött egy cseh csillagász is, tehát gyorsabban telt az idő a következő indulásig. Tiszta repülési időnk 12 óra volt. Éjjel repültünk, ennek köszönhetően egy ritka légköri jelenséget is megfigyelhettünk, éjszakai világító felhőket. Amint kiléptünk a repülőtéren ajtaján, azonnal átölelt a 42 fokos meleg és a 80%-os páratartalom. Mintha szaunában mozogtunk volna. Taxival jutottunk el a szállónkba – az ottani taxik megbízhatóak, a sofőrnek ki van írva a neve, a taxi száma, pontosan adnak vissza a fizetett összegből, ha eltévednek nem kell a teljes árat kifizetni.

A szállónk nagyon szép, négycsillagos épület, ahol viszont komoly gond volt a recepción az angol nyelvvel, ami nem okozott nagyobb problémát, inkább vidám szituációkat.

Megérkeztünk azonnal belevetettük magunkat a városi életbe – minden percet ki kell használni, hogy megismerjük az ottani életet. Az utak sokemeletesek, sokszávosak. A motorok, riksák, biciklik saját sávjukban közlekednek. Nincsenek forgalomirányító lámpák, hatalmas káosz van az utakon, éjjel nem gond lámpa nélkül vezetni, sokat dudálni, nyomakodni és előzni – ennek ellenére egyetlen egy koccanást vagy balesetet sem láttunk az utakon.

Részlet a modern Shanghajból

Megkóstoltuk a helyi ételeket is egy igazi kisvendéglőben. Nem volt képekkel illusztrált étlapjuk, mi a kínai írásjeleket nem tudtuk elolvasni, ők nem tudtak angolul – kénytelenek voltunk rájuk hagyatkozni a vacsorával kapcsolatban. Jól tettük, nagyon ízletes rizstésztes levest kaptunk fűszeres húsal. Ekkor szembesültünk azzal, hogy mennyire más kultúrába csöppentünk, mert csak pálcikákat kaptunk evőezköznek. Meg kellett tanulni pálcikákkal enni, ha nem akartunk éhesek maradni. A kínai ételeken kívül – bár nagyon óvatosan kóstolgattuk – japán étteremben is jártunk. Megízlelünk a „szaké”-t is. Mekkora meglepetés volt számunkra, hogy a „szaké” az rizsbor, és nem rizspálinka!

Shanghaj modern és dinamikus fejlődő város, ahol a térképeket félévente újranyomtatják. Kína bármely részén megtalálható iparág Shanghajban is ott van. A legmodernebb városrész a Pudong negyed. Itt található a Kelet Gyöngye torony, a Jin Mao torony,

és még sok-sok felhőkarcoló – kedvencünk a sörnýtő kinézetű World Financial Center volt. A Kelet Gyöngye torony tetejére fel is mentünk – 350 méter magas, a felvonóba szó szerint beletömtek bennünket. Odafentről a kilátás gyönyörű – az egész város a lábunk előtt hevert. A torony mellett található gyönyörű tengeri akváriumot és a folyóparti sétányt is megnéztük.

Shanghajban a modern részeken kívül azért vannak történelmi épületek is. Gyönyörű az Örömök kertje a hozzá tartozó piaccal. A piacon kötelező az alkudozás, ami nekünk új volt, de nagyon gyorsan belejöttünk. Nagyon szépen karban vannak tartva itt az épületek, tele vannak sok-sok üzlettel, mindenhol rend és tisztaság. Mindenütt magnólia és bambusz, virágzó oleanderek, a tavakban sok az aranyhal. Leginkább az udvarok közötti alagutak tetszettek, amelyek sziklába vannak vájva. Az épületeken tipikus kínai tetőszerkezet, piros lampionok lógnak mindenfelé. Megnéztük a shanghai botanikus kertet is – a kínai kertek nagyon megnyugtatóan hatnak az emberre.

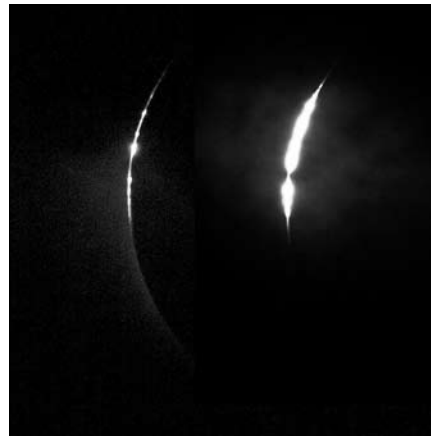
Kínában a buddhista vallásnak sok követője van. Ellátogattunk a Márvány Buddha Templomába. Itt idegenvezetőt is kaptunk, aki elmesélte a templom történetét, a buddhista vallás eredetét. Majd elvezetett a templomhoz tartozó ajándékboltba, ahonnan addig szinte ki sem engedett, amíg nem vásároltunk valamit.

Nagyon nagy élmény volt részt venni egy igazi kínai teaszertartáson, ahol a házigazdánkkal kellemesen el tudtunk beszélgetni angolul is. Elvezetett egy selyemkészítő műhelybe is, ahol bemutatták a selyemkészítés folyamatát, megnézhetük a selyemhernyókat kipreparálva és élőben is. A hernyók gubójából 1,5 km hosszú selyemszálat nyernek, majd pedig a megmaradt hernyót a szépségiparban használják fel, vagy ínyencséggként elfogyasztják.

Ha már Kínában járunk, meg kellett nézni a nagy kedvencet, a pandamackót. Nagyon szép állat, teljesen olyan, mint a képeken. Az állatkert nagyon szépen meg van építve, minden állatnak a természetes környezetét

igyekeznek biztosítani.

Fő célunk természetesen a napfogyatkozás észlelése volt, ezért leutaztunk Haining városába. Kínában a vasútállomáson jegyet venni, majd a vonattal utazni nagyon nagy élmény. Az állomáson annyi az ember, amit korábban el se tudtunk képzelni. Az állomásra csak érvényes jeggyel lehet bejutni, amit háromszor ellenőriznek, és átvilágítják a csomagokat is, elvezetnek a várakozóhelyre, és csak 10 perccel a vonat indulása előtt engednek a peronra. A peronokon a felszálló és leszálló utasokon, valamint a rendőrökön kívül senki sincs. Minden egyes vagonban van takarító, rendőr és kalauz. A vonatok klímásak, és 170 km/órás sebességgel száguldanak. Kiszállás után ismét ellenőrzik a vonatjegyeket, hogy jó helyen szálltunk-e le. Maximális a biztonság, amit a mi országunkban még évek múltán sem érünk utol.

A Bailey-féle gyöngyök Jan Sládeček és Zuzana Drucmüllarová felvételén (Canon EOS 350D, 3M-5CA 8/500 objektív)

Haining városa kb. akkora, mint Budapest – tehát vidék. Nem nagyon szoktak a fehér ember jelenlétéhez, nagyon megnézték minket. Az emberek nagyon kedvesek és közvetlenek. Megismerkedtünk a helyi étellel, meglátogattuk a dombon található buddhista templomot és a hozzá tartozó parkot is. Kerestük a megfelelő helyet a napfogyatkozás megfigyelésére. Végül is a szállodánk

mellett található iskolaudvart választottuk.

A napfogyatkozás előtti este már kémleltük az eget, és az előrejelzés csak felhőket ígért. Elérkezett a napfogyatkozás napja, és a totalitás sávja felett mindenütt monszunfelhőzet uralkodott. Nem tudtuk, melyik irányba meneküljünk, merre keressük a tiszta égboltot. Kínában az internet korlátozva van, így nem tudtuk a legfrissebb műholdfelvételeket megnézni. Maradtunk Hainingban. Az észlelésekhez egy 80/600-as ED Skywatcher refraktort és egy „tuningolt” PST naptávcsövet vittünk magunkkal HEQ-5 mechanikával, továbbá halszemobjektívet az esetleges meteorok fényképezésére.

A szállodaszoba ablakából lehetett látni, hogy a felhőzetet merről érkezik a holdárnyék, ugyanis abban az irányban egy sávban sötétszürke volt a felhőzet. Közben webkamerával felvételt készítettünk a felhőmozgásról, bár eredetileg a holdárnyéket szeretnénk volna megörökíteni. Az esőzés ellenére a hangulat fantasztikus volt, mert az iskola udvarán rengeteg ember vett részt a közös megfigyelésen. Elérkezett az igazán éjszakai, 6 percgig tartó sötétség, amibe az ember beleborzong. Az örömben hatalmas nagy csalódás is keveredett, mert nem éppen így szeretnénk volna látni az évszázad napfogyatkozását. Még csoportképet is elfelejtettünk készíteni. Hazatérésünk után láttuk a műholdfelvételeken, hogy kb. csak 40 kilométerre volt tőlünk a „tiszta” égbolt.

Nagyon sok időt töltöttünk városnézéssel. Olyan helyekre is elcsavarogtunk, ahol turisták nemigen járnak. Az utcákon mindenfelé garázsboltok, a járdán hegesztenek, csempét ragasztanak, csirkét kopasztanak, halat pucolnak. Megfigyeltük, hogy máskepp mutatják a számokat, a térképet fejfelé lefelé használják, sokat köpködnek. Na ezzel a legutóbbi szokással nem tudtunk kibékülni! Az éttermekben dohányoznak – nagyon ügyesen meg van oldva minden klímával. Tudják is használni, mert nem zavaró, hanem kellemes. Ezt nem ártana eltanulni tőlük.

Miután átvonult a felhőzet, a levegő lehűlt, csökkent a páratartalom is. Ekkor mindenki és mindenhol szárítgatta a ruhákat – az osz-

lopok, fák és jelzőtáblák között mindenütt ruhák lógtak az utcákon. Senki nem fél tőle, hogy valaki elviszi a kiaggatott ruhákat.

Expedíciós „részcsoportkép”: Balogh Klára, Balogh Mária és Jaroslav Simon

Ellátogattunk egy igazi kínai piacra is. Kínában minden hatalmas, az épületek, a parkok – a piacok is. A piacon az égvilágon mindent kapni – tücsköt, ruhát, növényeket, ásatásokból származó tárgyakat, porcelánt, élelmiszert, rákot, kígyót és krokodilt is.

Egyik tagunk – Jan Sládeček, aki Csehországban tevékenykedik – Xianren Tangcum városában egy sportpályáról figyelte meg az eseményt, 250 km délnyugatra Shanghajtól. A fényképeket Zuzana Druckmüllerovával közösen készítették. Az észlelést nagyon sűrű felhőzet – altocumulus – zavarta. Ennek ellenére sikerült pár felvételt készíteniük a harmadik kontaktusról és a Baily-gyöngyökről.

Utazásunk folyamán sok cseh kollégával találkoztunk, hozzáánk csapódott egy kínai srác is, aki tudott valamicskét csehül is – mert itt élt. Rengeteg pozitív élményt szereztünk.

Nehéz szívvel jöttünk haza, mert Kína annyira megragadja az embert, és annyira elvárásolja, hogy mindenképpen vissza akar menni és jobban megismerni ezt a távoli és hatalmas országot.

Balogh Klára